

Časopis Farního sboru Českobratrské církve evangelické ve Valašském Meziříčí

Únor 2021 / 222

I viděl Hospodin, jak se na zemi rozmnožila zlovůle člověka a že každý výtvar jeho myslí i srdce je v každé chvíli jen zlý. Litoval, že na zemi učinil člověka, a trápil se ve svém srdci. Řekl: „Člověka, kterého jsem stvořil, smetu z povrchu země, člověka i zvířata, plazy i nebeské ptactvo, neboť lituji, že jsem je učinil.“ Ale Noe našel u Hospodina milost.

Dále Bůh řekl: „Toto je znamení smlouvy, jež kladu mezi sebe a vás i každého živého tvora, který je s vámi, pro pokolení všech věků: Položil jsem na oblak svou duhu, aby byla znamením smlouvy mezi mnou a zemí. Kdykoli zahalím zemi oblakem a na oblaku se ukáže duha, rozpomenou se na svou smlouvu mezi mnou a vámi i veškerým živým tvorstvem, a vody již nikdy nezpůsobí potopu ke zkáze všeho tvorstva. Ukáže-li se na oblaku duha, pohlédnu na ni a rozpomenou se na věčnou smlouvu mezi Bohem a veškerým živým tvorstvem, které je na zemi.“

(1. kniha Mojžíšova 6,5-8 a 9,12-16)

Milí přátelé, sestry a bratři,

nejdříve bych Vám napsal něco k obrázku vpravo - tentokrát si místo obrázku některého z dětí dovoluji nabídnout fotku z jedné z římských uliček, kterými jsme se procházeli s manželkou před třemi lety právě v únoru. Toto pouliční umění mě zaujalo. Anglicky se tomuto říká „grafitti“, ale je to samozřejmě něco jiného, než renesanční sgrafita. Vedle různých sprejerských výtvorů byl tento obraz na jinak oprýskané omítce nějakého obyčejného domu něčím zvláštním.

Je to namalovaný kousek známého obrazu ze Sixtinské kaple, o které píše ses. Blanka Maršálová v článku, který dlouho čekal na uveřejnění, protože jsem jej chtěl vydat v souvislosti s tímto úvodníkem. Na obraze Michelangela Buonarrotiho, který se jmenuje „Stvoření Adama“, se k sobě blíží dva prsty, ale úplně se nedotknou (někteří si to možná pamatujete jako logo telefonů Nokia). Pro nás evangelíky je to vyobrazení asi příliš masivní a Bůh Stvořitel v podobě staršího svalnatého muže nám jistě přijde až příliš – ale je to symbolické vyjádření, na kterém jsou nejdůležitější právě ty ruce, které se téměř dotýkají, ale ne úplně, snad by se mělo říci: které se nikdy nedotknou, tak jako když se v matematice blíží nějaké funkční hodnoty k nějakému bodu, ale nikdy jej neprotnou (např. u $f(x)=\ln(x)$).

Výřez z toho známého obrazu ve čtvrti Trastevere je to něco mezi karikaturou a parafrází. Bůh, který je obklopen anděly, má u úst hranatou „bublinu“ s přímou řečí, která je však vyjádřena kódem, klávesovou zkratkou – kdo používáte počítač, znáte zkratku „ctrl+z“ jistě velmi dobře – jako ovládání výhodné a často používané funkce, kterou něco vrátíte do původního stavu, zrušíte akci, kterou jste právě provedli. Nevím, co měl přesně autor toho vtipného obrázku na mysli: jestli byl jedním z těch, co si myslí, že by planetě Zemi bylo lépe bez člověka, který ji drancuje (nebo že je nás na planetě moc, jak poněkud cynicky poznamenávají někteří v souvislosti s pandemií), nebo jestli to byla jen legrace, za kterou nebyla hlubší úvaha.

Kniha Genesis říká, že *Bůh litoval, že učinil člověka*, ale „nezmáchl ctrl+z“. Zemi by možná bylo lépe bez lidí, ale Bible jako celek říká, že nejde o zachování života za každou cenu, ale o to, co jej přesahuje (nebo o Toho, který všechno přesahuje). Dnes už víme to, co tehdy lidé nevěděli, že i Země jednou zanikne, až se za pět miliard let Slunce stane „červeným obrem“. V křesťanské víře jde o smysl, smysl všeho bytí, i života na naší planetě, který je omezen těmi pěti miliardami let, což je pro nás sice nepředstavitelný čas, ale klade nám tu otázku, jaký smysl život na této planetě měl, když jednou zanikne.

V životě jde o společenství – s druhými lidmi a s Bohem, o vzájemnost, která je opakem lhostejnosti. Na začátku Bible je krásně vyjádřeno, že Bůh nechtěl být sám, proto stvořil člověka *ke svému obrazu*, někteří to překládají a vykládají „ke komunikaci“, k tomu, aby byl jeho obrazem, aby jej zrcadlil tady na zemi, v tomto životě. A platí to nejen o celém lidstvu, ale i o každém jednotlivci, každého si Bůh přál na světě mít.

Zároveň dal člověku svobodu, i svobodu k tomu, aby se postavil proti němu... A tato svoboda je pro něj doteď důležitější než to, aby nebylo na světě utrpení, abychom si jako lidé neubližovali. Tehdy, kdysi (já bych řekl: jako ještě mnohokrát a taky dnes) se rozmnožila zlovůle a násilí, jako by už na světě nebylo nic dobrého. Bůh jakoby naznal, že už to nejde spravit, a řekl si, že není jiné řešení než zničit život a dát možnost rozmnožit se jenom tomu, co se prokázalo jako dobré; víme, že s Noem a jeho rodinou to zas tak slavné nebylo (Gn 9,18-27), proto čteme, že Noe našel u Hospodina milost (ne že byl lepší).

„*Bůh litoval, že na zemi učinil člověka, a trápil se ve svém srdci.*“ Dál to znáte – hrozný příběh o *potopě*, který se objevuje ve vícero kulturách starověku; pravděpodobně za ním stála nějaká archetypální, prastará předávaná zkušenost o velké povodni, která ničí vše živé. Lidé tehdy viděli, že shora prší, a tak si představovali, že země má nad sebou nějakou klenbu, a nad ní že je obrovské množství vody. A že tu klenbu nesou obři, a až to jednou pustí, tak s námi bude konec. Např. v eposu o Gilgamešovi udělali bohové potopu, ale vymklo se jim to z rukou, tak se rozutekli. V Bibli je to jinak: Bůh to měl pod kontrolou, a hlavně, učinil to kvůli člověku a – i když to tak nevypadá – pro jeho dobro: chtěl dát možnost nového začátku, šlo mu o život na zemi, i krásný život, který si pro lidi i pro celou přírodu přál.

Člověk by asi nečekal, že Bůh něčeho lituje, ať toho, že ve své suverenitě stvořil člověka, který vedle dobrých věcí dělá i věci zlé, nebo že lituje toho, že zničil život, a že člověku, který by mu mohl být lhostejný, slibuje, že už to nikdy neudělá. A jako znamení smíření klade oblouk duhy mezi nebe a zemi a říká, že kdykoli uvidíme duhu, můžeme si na to vzpomenout.

Člověk by nečekal, že Bůh připustí, že je mu něčeho líto, že stojí o smíření s člověkem, tedy o vztah k člověku. Kéž by to ovlivnilo naše vztahy – kéž by v nich bylo méně suverénnosti a víc snahy o porozumění, méně poměrování sil a víc spolupráce, méně ignorance a víc blízkosti či vzájemnosti.

Temný příběh o potopě končí nadějně, uklidněnými vodami a holubicí, která nese v zobáčku ratolest a nakonec nalezne místo pro hnízdo, kde může vzniknout nový život. Když jsme tvořili parte našeho dědy, vedl se mezi členy nejužší rodiny trochu spor o to, jaký symbol by na něm měl být. Některým se nelíbil kalich na zavřené Bibli. Jiní zase byli proti kříži, přestože je to symbol společný všem křesťanům na světě. Zvítězila nakonec holubice nesoucí v zobáčku ratolest, která je na první pohled symbolem naděje (a nikomu nevadila).

Málokdo ví, proč se vlastně na hřbitovech staví kříže – ne jako symbol smrti (jak bychom čekali – datum úmrtí se přece většinou označuje křížkem), ale jako symbol věčného života: vždyť právě skrze kříž prošel Kristus až ke vzkříšení, nebyl rovnou vyzdvižen ze země do nebe, ale byl vzkříšen ze smrti.

Dnes ráno jsem měl po skype (přes počítač) hovor s jedním z klientů Diakonie, který má lehký mentální handicap, ale ptal se mě na tak složitou věc, jako je převtělování: „Co se mnou bude, vrátím se zpátky na zem jako někdo jiný?“ Situace mě donutila vyjádřit se jednoduše, stručně a osobně. Vzpomněl jsem si na svou babičku, kterou jsme před rokem pochovali. (Stihla to včas, „stára a syta dnů“, ještě přes pandemií, mohli jsme ji navštěvovat a mohla mít krásný pohřeb bez omezení, se společným zpěvem, vyprávěním historek i pohoštění.) Uvědomil jsem si, že jsem vděčný za víru, že jsme díky Bohu jedineční, že nebudeme někým jiným, že se můžu těšit na to, že se třeba s babičkou znovu setkám, a že se seznámím i s dědečkem, jejím manželem, kterého znám jen z vyprávění.

Minulý týden jsem byl na pohřbu Hany Schillerové, vdovy po faráři Renatu Schillerovi, který mě křtil, ale také si ho nepamatuji a z vyprávění jej znám jako

inspirativní osobnost. Sestra „Hanička“, jak se jí říkalo, se v salvátorském sboru věnovala mj. křesťanské službě. Když organizovala návštěvy starších a nemocných lidí i dobrovolnickou výpomoc (např. s umýváním oken), občas nás, mládežníky, s těmito lidmi seznamovala a pověřovala nás: „Ty bys mohl zajít tady za tou sestrou.“ Tehdy nás ještě nenapadlo říct ne, a tyto návštěvy řadu z nás ovlivnily na celý život.

Mezi mnoha dobrými věcmi, které se nyní konají na dálku, je i každoroční festival Chaverut. Určitě stojí za to se připojit nebo se podívat na záznamy. Program najdete na stránkách *Kulturního zařízení Valašské Meziříčí* www.kzvalmez.cz.

Kdo byste stál o návštěvu, prosím, ozvěte se mi. Do poloviny března jsem ještě bezinfekční. Pak budu chodit každý týden na testy, abych mohl dva dny v týdnu věnovat návštěvám, tak jako to dělá náš pastorační pracovník br. Libor Nejedlý. Br. vikář Aleš Zapletal se ke mně přidá. Jsem vděčný za jeho službu, za pečlivě připravená kázání a biblické hodiny i za společnou práci pro děti.

Přeju Vám všem požehnanou postní dobu – přípravu na Velikonoce – a také vytrvalost a jistotu, že Bůh je s Vámi a že Vám přeje. Srdečně Váš *Daniel Heller*

Jubilanti

Milada Vrajová
Jiřina Besedová
Veronika Křištofová

Milan Kejzlar
Jan Sláčík
Zdeněk Foltá

K zamyšlení

O Sixtinské kapli

Blanka Maršálová

Teplou zahradu odlétlo s babím létem a já se už zase ocitám na cestě vzpomínek. Vracím se v nich na Horní Bečvu, na chvíle strávené s manželem a často i s vnoučaty na naší skromné chaloupce. Zažívali jsme tu borůvkové žně, proměněné v sladké dobroty, také úspěšná houbařská dobrodružství mezi těmi kopci a zelení vůkol. S blížícím se koncem prázdnin přijížděli rodiče, aby si děti odvezli s vizí začínajících školních povinností. Znáte ten pocit? Obě strany polykaly slzičky šťastného smutku. Je v tom loučení i štěstí lásky, která nekončí.

Vracím se k nadpisem avizované Sixtinské kapli, papežskému to svatostánku ve Vatikáně: vnitřek svatyně je bohatě vyzdoben, na freskách se podíleli nejlepší evropští malíři. Zaujal mě příběh, který zažil spisovatel František Novotný, a o nějž se chci s vámi podělit.

„Netušil jsem“, vypráví autor, „že ten, který lehával na lešení pod stropem Sixtinské kaple, po tolika stoletích mi spojí své dílo s malým čtyřletým kloučkem, mým vnukem Vojtou. Ten veliký maestro se jmenoval Michelangelo a tu zmíněnou kapli zdobí, mimo jiné, výjev, který fascinuje všechny příchozí. Prst Hospodinův je tu natažen vstříc proti prstu lidskému. Jen, jen se dotknout, úplně cítíte to úžasné napětí, že teď,

ted' se to stane. A v tom dotyku pak ožijí všechny krásy a smutky, naděje a touhy lidského života. Nikdo se toho nedočká, i kdyby tam stál a díval se na tu malbu deset let. Ale já to prosím zažil! Jenže tenhle zázrak se udál úplně beze slov. Při jedné z návštěv našel Vojta fotografii z nějaké oslavy, kde byla celá rodina pohromadě. Dlouze, soustředěně si ji prohlížel. Povídal si očima s bratránkem a sestřenicí, s tetou a strejdou, dědou i babičkou.“

„To bylo tehdy pěkný, vid’?“ Neslyšně přikývl. „Stýská se ti?“ Hlavička přitakala. A pak jeho prstíky nesmírně jemně pohladily všechny na té fotografii po tváři. A já věděl, že v té průzračně čisté, křehké vteřině lásky se Boží prst dotkl toho lidského.“

A tak, chtě nechtě, člověk váží na miskách hodnot, co cenu má a co ne. Přála bych si, aby děti prožívaly šťastné dětství, ten pevný bod v životě, obklopeny svými nejbližšími, stejně jako malý Vojta v příběhu, aby dokázaly vnímat tu Boží blízkost a její doteky lásky.

„Svět je duhová kulička,
Když motýl lásky sedne na ni,
Tak velká a tak maličká
Schoulí se v důlku dětských dlaní.“

z knihy Tichá vůně slov Františka Novotného
pozn.: Sixtinská kaple – kdysi soukromá papežská kaple ve Vatikánu, postavena v letech 1443-81 pro papeže Sixta IV. Na freskách (nástěnných malbách prováděných barvami do vlhké omítky) od Michelangela jsou výjevy ze Starého i Nového zákona. Michelangelo Buonarroti (1475-1564) – italský sochař, malíř, architekt a básník, je představitelem vyvrcholení evropské tradice od antiky po renesanci.

Osobní zkušenost s ekuménou

Daniel Heller

(psáno pro Katolický týdeník v prosinci 2020, pokračování z minulého čísla)

Asi nejsilnější byla zkušenost ve společenství (hnutí) Víra a světlo, kde se setkávají lidé s mentálním postižením, jejich rodiče a přátelé. Společná témata, palčivé otázky i hojivá Boží přítomnost jsou daleko silnější než rozdíly mezi námi.

Tam jsme se také poznali s manželkou Alenou. O správnosti našeho rozhodnutí žít v ekumenickém (evangelicko-katolickém) manželství jsme nikdy nepochybovali. Ne že by nás od sebe nikdy nic nedělilo, ale rozdíly v prožívání víry to rozhodně nebyly. Vážíme si tradice toho druhého a nechceme, aby se jí vzdával, a tak jsme si hned na začátku řekli, že chceme s druhým prožívat i jeho způsob praxe víry. Mnozí to nechápali. Někteří křesťané na obou stranách se modlili, aby se jeden z nás přidal k tomu druhému, ale po nějaké době už to prý vzdali. Pochopili jsme, co to znamená opravdové přijetí – ne se slovy „Tak co už se s vámi dá dělat...“, ale např. s přáním, abychom si „chránili svou rozmanitost jako dar od Hospodina“ (jedno ze svatebních blahopřání). Aby se děti mohly v dospělosti kvalifikovaně rozhodnout, ve které církvi budou chtít žít, chtěli jsme, aby poznaly svátostný život v katolické církvi, a proto jsme je nechali pokřtít katolicky při ekumenických bohoslužbách. Jsme zvědaví, jakou cestou se vydají – budeme vděční, když budou křesťany.

V bývalé farnosti jsme s katolickým farářem společně učili náboženství. Příprava ke svátostem probíhala odděleně, ale biblické příběhy jsou přece stejné.

U nás ve Valašském Meziříčí kromě týdne modliteb za jednotu křesťanů (u nás je to měsíc, se čtyřmi bohoslužbami na čtyřech místech, kterých se účastní věřící šesti církví) probíhají i společné modlitby a čtení Písma každý měsíc. Ekumena nemusí být laciná nivelizace, ale i teologická diskuse a velmi osobní sdílení. Bratr Bohdan Mikušek z katolické farnosti přišel s tím, že když se nemůžeme spojit při eucharistii, mohli bychom se pokusit o společné chvály. Večery chval následovaly ekumenické výlety, i čtyřikrát do roka. Nejvíce ale naše vztahy posunula ekumenická konference Otcovo srdce, kdy jsme si vzájemně vyznávali své viny na rozdělení církve, prosili se za odpuštění a vzájemně si žehnali. Vnímám to jako ještě jinou úroveň ekumenických vztahů, o které mě ani nenapadlo přemýšlet. Nebýt pandemie, jeli bychom 7.11. na Bílou Horu na smírčí bohoslužbu ke 400. výročí bitvy. Když jsem se ptal nyní na staršovstvu, jestli konat ekumenické bohoslužby on-line, dostal jsem odpověď, která mě potěšila – odložme to na dobu, kdy se budeme moci scházet, protože to nás přece na ekumenických bohoslužbách těší, že se s lidmi z jiných církví můžeme setkat.

Mám velkou radost z papeže Františka, i z toho, že je uznáván snad skoro ve všech církvích jako autorita. I v ekumeně platí to, co je u něj v jiných oblastech pozoruhodné: nezměnil nic v dogmatice ani v církevním právu, ale jeho některé výroky jsou daleko cennější, protože ukazuje nový směr a nastavuje změnu. Jeho encykliky jsou pro závanem čerstvého větru – věřím, že Ducha svatého. Nedávno vydal Vatikán (jistě z iniciativy papeže Františka a s jeho podílem) vnitřní směrnici k ekumenismu (příručku pro biskupy), ve které napsal mj., že si nikdo nemůže myslet, že se pro jiné důležitější úkoly nemůže ekumenismu věnovat, a navrhl i konkrétní kroky „při uskutečňování ekumenických povinností“.

Na závěr jen tři věci, které pro mě byly nebo jsou těžké a smutné:

Bolestnou otázkou je pro nás (v našem manželství a v naší rodině) interkomunio, společné přijímání večeře Páně, které z římskokatolického pohledu není možné. Eucharistie podléhá v katolické církvi církevnímu právu. To se možná časem v některých věcech změní. Druhá možnost jsou výjimky z pravidel (ústní nebo písemné dispenze). Ústní výjimku jsem získal, ta však nestačí tam, kde mě lidé znají. Písemnou výjimku jsem zatím nezískal, mohla by se stát precedensem - je tu obava, že by to možná chtěl každý (?); záleží hodně na tom, jak to vnímá konkrétní biskup. Pak je tu ještě neoficiální cesta – někde si farář vezme na zodpovědnost, že pro jednu nebo pro určitého jednotlivce, kterému na něčem záleží, po dobrém zvážení pravidla poruší, protože mu jde víc o konkrétní lidi, které má před sebou. Jsem rád, že jsem takové kněze potkal. Ale je mi jasné, že pravidla není možné porušovat stále. Uvidíme, možná se společného přijímání ještě dožijeme.

Nepříjemným momentem bylo podepisování tzv. reverzu – prohlášení, že беру na vědomí, že se „katolická strana“ bude snažit vychovávat děti v katolické víře. S tím jsem vlastně nikdy problém neměl, naopak jsem od začátku chtěl, aby děti obojí poznávaly,

aby se jednou mohly kvalifikovaně rozhodnout, ve kterém společenství chtějí aktivně žít. Na těchto procedurách je vidět, že se naprosto nepočítá s tím, že by manželé chtěli vychovávat děti ekumenicky, předpokládá se přístup „kdo s koho“. Spíš mě to mrzí kvůli těm, kteří v tom mají jiný přístup než my a jeden od druhého očekávají, že se vzdají toho, co je pro ně důležité (pro jejich víru či identitu). Mrzelo mě, že oddávajícímu vůbec nedocházelo, že by to pro mě mohlo být nějak ponižující. Zažili jsme ale i jiný přístup, když jsme jeli domluvit zapůjčení kostela do Slavkova, kde jsme se (byť na chvíli) setkali s místním farářem (a děkanem), a to byl závan svobody a pochopení, jako z jiného světa – P. Milan Vavro se mě zeptal, jak to vnímám, jestli to pro mě není nekomfortní, a pak se podivil, že máme ještě starý formulář žádosti o dispens od kanonické formy manželství, a s klidem a elegancí vzal nůžky, papír a lepidlo a na již vyplněném formuláři přelepil část, která byla nová a ekumenicky vstřícnější (ne že souhlasím, ale že to беру na vědomí).

Poslední věc, která mi kalí radost, se týká stejným dílem nás všech křesťanů. Rozdělují nás společenská témata, a to napříč církvemi. Když se mluví o politice (o naší občanské zodpovědnosti, o Izraeli, Rusku nebo USA), o soužití osob stejného pohlaví nebo i o bioetických tématech, často není věcná diskuse i v jednotlivých církvích, natož v ekumeně možná. Některá témata působí jako „červený hadr“. Přitom kdo jiný než křesťané by měl být expertem na dialog, kdo jiný by se měl víc snažit vcítit se do druhého a porozumět mu? Vždyť jako křesťané dobře víme, že nikdo z nás nemá pravdu, protože ta je nad námi, a jsme na společné cestě, takže odcházet z dialogu (práskat dveřmi) je pro nás nepřípustné. Nevzdávejme se dalšího dialogu, nerezignujme na něj!

Z jednání staršovstva Tomáš Jelínek

• Reminiscence

- bohoslužby online – staršovstvo děkuje Anežce a Marušce Hellerovým za zpívání do mikrofonu, staršovstvo prosí, aby v tom pokračovaly
- ekumenické bohoslužby z Českého Těšína
- sobota 30.1. 2021 konvent online – bylo hodně hlasování, nedostalo se na diskusi k některým bodům, např. k příspěvku bratra Jakuba Zajíce ze seniorátního odboru mládeže ohledně oslovení mladé generace (nelpět na tradici, omlazovat staršovstvo, více misijně působit, pořádat „english campy“ pro mládež)
- staršovstvo před příštím konventem zformuluje návrh úpravy církevního zřízení, která by umožnila větší participaci mládeže na rozhodování o životě sboru

• Finance

- Pokladna: 84 195,- Kč
- Účet: 122 297,- Kč
- Saláry hotově: 1 000,- Kč
- Saláry bankou: 34 400,- Kč
- Sbírkový: 8 796,- Kč z toho účelová 2 300,- Kč, pro potřeby sboru 6 496,- Kč.
- Staršovstvo děkuje všem dárcům i dárcům mimo náš sbor.

- 14. března proběhne sbírka na Křesťanskou službu.
- **Zprávy ze střediska Diakonie**
 - Sestra Dobra Krupová informovala o aktuální situaci - probíhá očkování personálu.
- **Korespondence**

Úřední pošta:

 - Vyhlášení celocírkevní sbírky na křesťanskou službu
 - Informace k vyplňování evidenčního dotazníku sborů za rok 2020
 - Informace z ekonomického oddělení ÚCK
 - Přehled celocírkevních sbírek a odvodů za rok 2021
 - Zásady pověřování k duchovenské službě v jiných institucích

Informativní pošta leden 2021:

 - Přehled celocírkevních akcí v r. 2021
 - Personální změny v ÚCK

Sborová pošta leden 2021:

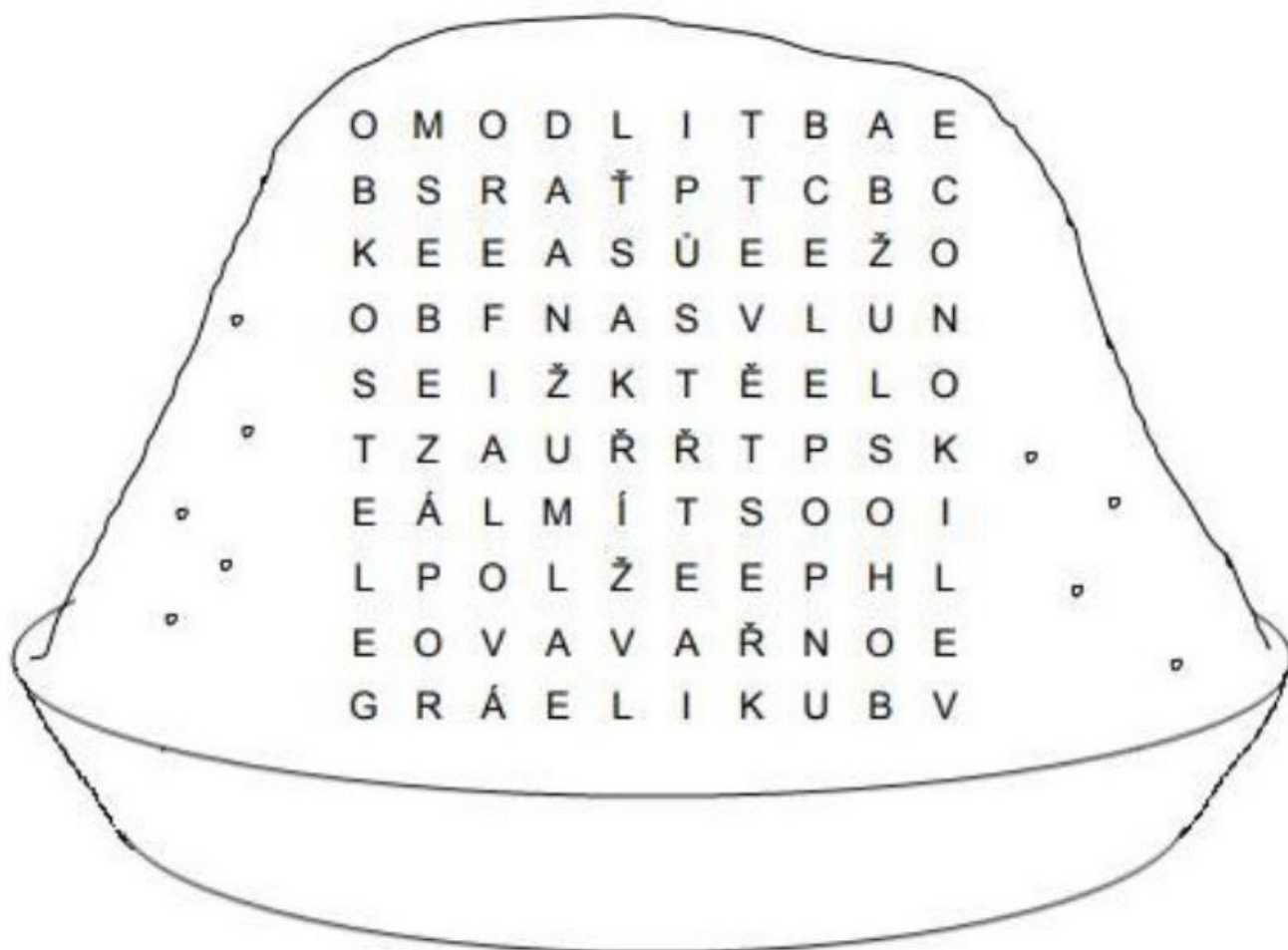
 - Výběrové řízení na funkci ředitelky nebo ředitele Bratrské školy
 - Parte br. Joele Pokorného (dlouholetého člena synodní rady), ses. Jarmily Novákové (manželka bratra faráře Nováka z Kateřinic) a br.f. Lubomíra Líbala, naposledy v Chebu
 - Biblické heslo na rok 2021
 - Synodní rada vyzývá k podpoře utlačovaných v Bělorusku
 - Prohlášení generálních sekretářů České biskupské konference, Ekumenické rady církvi v ČR a Federace židovských obcí ČR ke zneužití symbolu židovské hvězdy
 - Diakonie Vsetín hledá ředitele domova pro seniory Ohrada
- **Různé:**
 - Bratr Diatilo poděkoval bratru Jelínkovi za dnešní pobožnost – na stejný text měl dnešní modlitební hodinu
- **Příští porada staršovstva:** v pondělí u 1. 3. 2021 v 18:00 hod. on-line

Malá vzpomínka na dobu předpandemickou:

Pro děti

Vyškrtej v obrázku misky s popelem slova, která jsou pod obrázkem (vodorovně a svisle). Písmena, která zbydou, dají dohromady větu, kterou říká Ježíš na začátku svého působení a která si připomínáme na začátku postní doby. Zbylá písmena do tajenky čti zleva doprava, shora dolů.

Vyškrtej slova:

almužna, bohoslužba, fialová, kostel, křest, kříž, modlitba, Popelec, půst, sebezápor, Velikonoce.

TAJENKA:

Rodiče nebo prarodiče mohou dětem pomoci – vysvětlit jim, jak jednotlivým slovům či pojmům rozumějí.

Diakonie Valašské Meziříčí

Adresa: Žerotínova 1421, Valašské Meziříčí, 757 01

Telefon: 571 629 084 – recepce

Email: info@diakoniev.cz

www.diakoniev.cz

Číslo účtu: 115-2766120267/0100

Diakonie Valašské Meziříčí nabízí své služby

D. Holubová

V současné době Diakonie Valašské Meziříčí nabízí volné kapacity ve svých terénních, ambulantních i pobytových službách. Pomáháme bezpečně, naše péče je poskytována za dodržení všech hygienických opatření s použitím potřebných ochranných pomůcek. Naši pracovníci poskytující péči jsou již očkovaní proti onemocnění COVID-19 a zároveň dochází k jejich pravidelnému testování.

Zájemci o bližší informace mohou kontaktovat jednotlivé služby:

- Pečovatelská služba 730 190 780 pecovatelska@diakoniev.cz
- Denní stacionář Dobromysl 737 391 341 stacionar@diakoniev.cz
- Hospic CITADELA 736 473 245 citadela@diakoniev.cz
- Odlehčovací služby pobytové 736 473 245 odlehcovaci@diakoniev.cz

Více informací o nabízených službách se dočtete na našich webových stránkách www.diakoniev.cz

1. Valašská diakonická, s.r.o.

A. Hellerová

Vážení a milí, srdečně Vás zveme k návštěvě naší pralinkárny. Přijďte si nakoupit kvalitní pralinky a čokoládu, náš obchůdek je otevřen! (na Vrbenské ulici 803 – hned vedle finančního úřadu). Nabízíme malinká i větší dárková balení vynikajícího mlsání pro kamarádku i tchýni☺. Novinky přinášíme pravidelně na Facebooku: Pralinky s příběhem. V Šicí dílně, která sídlí na stejné adrese, pro Vás připravujeme stylové výrobky do domácnosti, jako jsou kapsáře, pytlíky, ale i originální nákrčníky či roušky. Je libo roušku s buldočkem či kočičkou? Skvělým dárkem v dnešní době může být právě rouška v praktickém pouzdru ve stejném designu. Výrobky budou k dostání v našem obchůdku „Na ramínku“ na Mostní ulici hned, jakmile budou moci otevřít obchody s textilem. Už nyní však můžete objednávat na tel. 604 908 019 nebo mailu: tvardikova@na-raminku.cz. Vše, co šijeme, si můžete prohlédnout na FB: Šicí dílna.

Nákupem našich pralinek a originálních šitých výrobků podpoříte zaměstnávání lidí s hendikepou a zaručeně potěšíte všechny, které jimi obdarujete.

Zpráva o činnosti dobrovolníků v Diakonii Valašské Meziříčí v roce 2020

Práce dobrovolníků v roce 2020 byla poznamenána množstvím opatření souvisejících s rizikem nákazy COVID 19, přesto s námi spolupracovalo 77 stálých dobrovolníků, kteří stihli i v omezeném čase odpracovat neuvěřitelných 2921 hodin. V průběhu roku nám pomáhala také řada neregistrovaných dobrovolníků, kteří odpracovali více než 90 hodin.

Na jaře se zvedla obrovská vlna solidarity, kdy lidé známí i neznámí spontánně šli a přinášeli do našich zařízení roušky, a tak nám pomohli zvládnout dobu, kdy byl roušek nedostatek. Během týdne jsme obdrželi také díky Vám více než 500 roušek.

Od března až do konce roku byla pozastavena dobrovolnická činnost v pobytových zařízeních a v terénních službách, výjimkou bylo chráněné bydlení, kam mohli dobrovolníci přicházet od června do října. Dobrovolníci přicházeli také do některých domácností a v případě hospitalizace klientů jim telefonovali a zajímali se o jejich zdravotní stav a potřeby. Provoz dobročinného obchodu Darovánek byl povolen pouze od konce června do začátku října. Přesto stihly dobrovolnice jeho provozem mnohé lidi podpořit a zrealizováním výprodeje letních věcí také přispět na činnost Diakonie. Dobrovolnice z Velké Lhoty pro nás opět napletly krásné ponožky pro benefiční prodej. Ten se uskutečnil v předvánočním čase v kostele našeho sboru.

V době omezení dobrovolnické činnosti byli někteří dobrovolníci zaangažováni v pomoci s nákupy seniorům a zaměstnancům Diakonie s onemocněním COVID 19, jiní pomáhali s úklidem zahrady u Hospice Citadela a Domova se zvláštním režimem. Celkem se uskutečnily 4 zahradnické brigády. V červenci a v září nám dobrovolníci pomáhali při organizaci koncertu SONS, Dne Diakonie či jiných, menších „akcí“ pro zpestření života klientů v zahradě Hospice Citadela – svázeli klienty, hráli, zpívali. Dobrovolníci také vyráběli vánoční dekorace či perníčky a cukroví pro klienty v pobytových zařízeních, psali dopisy, telefonovali klientům.

V červnu se nám podařilo uskutečnit setkání pro dobrovolníky spojené s exkurzí a posezením v Muzeu řeznictví v Krásně, které pokračovalo posezením při kávě a čaji na faře. Toto setkání se velmi vydařilo a povzbudilo nás v nelehké době. V průběhu roku se s námi rozloučilo 11 dobrovolníků, před kterými stojí nové životní úkoly. Děkujeme jim za jejich nezištnou pomoc, jsme vděční, že šli kus cesty spolu s námi a věnovali svůj čas potřebným. Přejeme jim vše dobré na jejich další cestě.

Ze srdce děkuji všem dobrovolníkům, dobrovolníci z místního evangelického sboru patří mezi ty nejstálejší. Děkuji za jejich obětavost a mnohé nabídky pomoci během coronavirové krize, v neposlední řadě také za pochopení a trpělivost se stále se měnícími podmínkami dobrovolnické práce.

Moc se těším na spolupráci v tomto roce, doufejme, že se vše již obrátí k lepšímu a klienti našich služeb se budou moci opět radovat z častější přítomnosti dobrovolníků, kteří vnáší do jejich života pestrost a úsměv.

Bohoslužby:

v neděli v 9.30 on-line:

21. února - 1. neděle v postu – bohoslužba slova

28. února - 2. neděle v postu – bohoslužba slova

V tuto neděli, také v 9.30h, proběhne na Velké Lhotě, vzhledem k epidemiologickým opatřením, s účastí zástupců seniorátního výboru **pověření našeho staršovstva**, spolu se staršovstvem Farního sboru ve Velké Lhotě. Tamější kostel má totiž větší kapacitu. Bohoslužby nahrajeme, záznam budete moci zhlédnout na našem YouTube kanálu. Dopolední bohoslužby budou streamovány jako vždy, sloužit při nich bude br. vikář Aleš Zapletal.

7. března - 3. neděle v postu – bohosl. s kázáním pro děti

14. března - 4. neděle v postu – bohoslužba slova

Farní sbor ČCE ve Valašském Meziříčí

Blahoslavova 3

757 01 Valašské Meziříčí

telefon do kanceláře:

571 161 560

e-mail: [valasske-](mailto:valasske-mezirici@evangnet.cz)

mezirici@evangnet.cz

číslo účtu

u Poštovní spořitelny:

190396260/0300

[http://valasske-](http://valasske-mezirici.evangnet.cz)

[mezirici.evangnet.cz](http://valasske-mezirici.evangnet.cz)

[https://www.facebook.com](https://www.facebook.com/evangelicivalmez)

[/evangelicivalmez](https://www.facebook.com/evangelicivalmez)

Úřední hodiny:

kdykoli dle dohody

Farář Daniel Heller

mobil: 777 342 910

pevná linka: 571 161 561

daniel.heller@evangnet.cz

Pastorační pracovník

Libor Nejedlý

mobil: 737 087 308

libornejedly77@gmail.com

Pokladník Eva Janírková

mobil: 777 344 994

Redakce:

Vydáno 18. 2. 2021.

Příspěvky, ohlasy

a připomínky přijímá:

Alena Hellerová

mobil: 732 207 280

alebuc@post.cz

|
Bohoslužby nejsou zatím ještě veřejně přístupné. Jsou živě vysílány a jejich záznam je uložen na kanálu youtube.com (ČCE Valašské Meziříčí) nebo přes odkaz na naší webové stránce valasske-mezirici.evangnet.cz, kde najdete odkazy i na biblické hodiny pro děti i pro dospělé. Mládež se schází v on-line prostoru v pátek v 19 hodin.

Bohoslužby v domovech pro seniory se po dobu karantény nekonají. Na všechny klienty domovů i sociálních služeb myslíme v modlitbách a těšíme se na obnovení možnosti návštěv.